SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. XCVI. No. 189. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 5, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 5-го ЖОВТНЯ 1989 Ч. 189. РІК XCVI.

Пам'ятайте про Україну!

Хлопчик з України лікується в ЗСА

Ігор з матір'ю Світланою в клініці Мейо.

Рочестер, Мінн. — Світлана Ладан приїхала сюди з Києва із своїм сином Ігорем Тяжко повірити, що хлопцеві, який 6 футів високий та важить 200 фунтів, всього сім років. Надзвичайно швидкий ріст дитини викликаний рідкісною та дуже небезпечною пухлиною на гіпофізній залозі, яка таким чином виділяє занадто багато гормонів росту.

Лікарі в Совєтському Союзі, відповідно до рівня медицини, були безсильні. Після довгих і неспокійних років переписування з лікарями в Америці та Англії у пошуках порятунку, нарешті з'явилася іскра надії. Хірурги в клініці Мейо вирішили оперувати хлопця. „Я думала, що помру від щастя", — сказала Світлана Ладан минулого тижня. Поки що Ігор повинен приймати ліки, щоб пухлина, розміри якої досягають розмірів тенісового м'ячика, зменшилась до відповідних розмірів, що дозволяють зоперувати її.

„Він поводить себе, як усі діти. Любить бавитися з дітьми свого віку", — говорить Ніна Сагуленко, родичка з Фінікс, Аріз. „Як і всі інші діти, він любить яблучний сік, банани та морозиво".

Завдяки наполегливості і витривалості матері та перебудові в Совєтському Союзі, без якої тяжко було б навіть подумати звичайній людині з України про лікування в Америці, І.Ладан з надією дивиться в майбутнє.

Його буде лікувати відомий ендокринолог д-р Доналд Зіммерман, на прохання якого клініка покриє кошти, необхідні на операцію та лікування.

ВЛАДИКИ НАДІЮТЬСЯ НА ЛЕҐАЛІЗАЦІЮ УКЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Рим. — Базуючись на поданих вістках пресового аґентства Ройтерс, щоденник „Вашінґтон Пост" помістив невелику вістку про думки і сподівання глави Української Католицької Церкви в діяспорі Патріярха, Кардинала Мирослава Івана Любачівського, який висловив надію, що заборонену в Совєтському Союзі Українську Католицьку Церкву леґалізують, у зв'язкуу із заплянованою зустріччю Папи Івана Павла II з Міхаїлом Ґорбачовим.

Як відомо, як передумову зустрічі Ватикан поставив вимогу обговорення справи забороненої Церкви в СССР, а головною точкою на порядку нарад мала б бути справа Української Католицької Церкви. Кореспондент покликається на слова Кардинала Любачівського, який заявив що „Святіший Отець погодився на зустріч з Ґорбачовим, коли цей останній погодився на можливість леґалізувати нашу Церкву". Дальше перед кореспондентами засобів масової інформації Кардинал Любачівський сказав, що „ми сподіваємося дуже багато від Святішого Отця та його переговорів з М. Ґорбачовим, бо він обіцяв нас боронити".

У вістці також згадується що канцлєр Української Церкви та секретар Кардинала М. Любачівського о. шамбелян Іван Дацко говорив про листа, якого Папа в серпні отримав від М. Ґорбачова, в якому відчувається бажання Ґорбачова полагодити суперечності, що існують між Ватиканом і Москвою.

„Існує велика можливість що наша Церква в Україні в недалекому майбутньому відзискає свої права. Ми мусимо плянувати та готовитися до цього дня", — заявив патріярх Любачівський.

Майбутність Української Католицької Церкви є головною темою обговорення на Синоді українських єпископів в Римі.

І. Драч згадав про І. Дем'янюка

Київ. — Газета „Літературна Україна" з 21-го вересня ц.р., друкуючи матеріяли установчого з'їзду Народного Руху України за Перебудову, подала співдоповідь Івана Драча, в якій він, між іншим, згадав про Івана Дем'янюка. Ось що сказав І. Драч:

„Коли Івана Дем'янюка, 'Івана Грозного' з Освенціма, судили в Ізраїлі, на суд приводили цілі школи, цілі покоління і показували: оце в клітці за ґратами Україна, Богдан Хмельницький, Тарас Шевченко. І хіба ми почули якесь спростування з приводу поєднання катівського ремесла і високого покликання людини, хіба ми почули бодай людську занепокоєність суверенного уряду республіки на чолі з Щербицьким і Шевченко (Валентина) на захист самого імени України? Так юні покоління еврейських дітей упевнились на майбутнє, що українець — це кат, а ми маємо зупиняти планетарні сили антиукраїнської пропаґанди своїми мізерними зусиллями у вигляді антисемітських анекдотів".

Чикаґо готується до відкриття пам'ятника Тисячоліття

Чикаґо. — Неділя, 15-го жовтня ц.р., заповідається тут як велике свято, коли закінчаться торжества Тисячоліття Хрищення України відслоненням величавого пам'ятника Тисячоліття в самому центрі української дільниці у цьому великому українському скупченні. Після Літургій в українських церквах передбачено на год. 12:30 врочистий похід українських організацій та громадськости з прапорами та відповідними транспарантами по бульварі Овклі — від православного собору св. Володимира (де від 12-ої год. збиратимуться колони маніфестантів) до площі на розі Овклі і Чикаґо авеню, де стоїть пам'ятник.

О год. 1-ій по полудні розпічнеться церемонія відкриття пам'ятника, що представляє святих Володимира й Ольгу, разом із маніфестацією солідарности з Україною, яка під цю пору бореться за свої права. Крім обряду посвячення духовенством всіх віровизнань, буде проведена маніфестаційна частина з участю українських та неукраїнських достойників і промовців. Передбачена також участь представників з України.

Опісля у великій залі нового Культурно-Релігійного Осередку відбудеться бенкет з відповідною програмою та дальшими виступами, що продемонструють єдність діяспори та українського народу в обличчі його вирішальних змагань за волю і суверенні права. Заля вміщає тільки 500 осіб, тому організатори закликають купити своєчасно квитки на цей історичний бенкет у висоті 75 дол.від особи і 50 дол. від сеньйорів.

Ювілейний комітет відбув ширші громадські збори 30-го вересня, закликаючи всіх українців Чикаґо й околиці до масової участи, а центральні організації до висилки своїх представників. Молодь з'явиться в одностроях, або в народних строях. Установи, крамниці і підприємства та приватні власники в українській дільниці повинні прибрати фасади своїх будинків та виставові вікна.

Висвятили чотирьох піддияконів

На світлині в першому ряді нововисвячені піддиякони (зліва): д-р Ф. Волок, Ю. Малаховський, М.Добош і Ф. Вайнер. В другому ряді (зліва): І. Міджак (семінарист, висвячений в Римі), оо. П.Оґірко, І. Терлецький, диякон Б. Тарнавський, Владика В. Лостен, оо.Л. Мошар, А. Бончак і Е. Янг.

Стемфорд, Конн. — Тут в семінарійній каплиці коледжу св. Василія Єпископ Василь Лостен висвятив 29-го серпня ц.р. чотирьох піддияконів УКЦеркви: Михайла Добоша, колишнього дяка і диригента церковного хору церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Юрія Малаховського, парафіянина церкви Чесного Хреста в Асторії, Н.Й., опікуна хворих і потребуючих у трьох католицьких парафіях Квінсу та у Мангеттені, Филипа Вайнера, семінариста Української Митрополичої Семінарії св. Йосифа у Вашінґтоні і д-ра Фреда Волока, професора стейтового університету і члена парафії св. Івана Хрестителя у Фоллс Рівер, Масс.

У торжественній Службі Божій та чині висвячення брали участь також о. Лев Мощар, ректор коледжу св. Василія, о. протоієрей Іван Терлецький о. Андрій Бончак і о. крилошанин Петро Оґірко. Дияконував диякон Богдан Тарнавський. Учасниками були також родини нововисвячених піддияконів та численні присутні, між якими був о.протоігумен Вернард Панчук, ЧСВВ.

В часі Богослуження відповідну проповідь виголосив Владика Лостен, який опісля гостив нововисвячених піддияконів та інших присутніх вечерою, що пройшла в родинній атмосфері.

Ісход зі Сходу на Захід продовжується

Гоф, Західня Німеччина. — Вчасним ранком у неділю, 1-го жовтня ц.р., з тригодинними перервам на залізничну станцію цього прикордонного містечка приїхали поїзди вщерть наповнені громадянами Східньої Німеччини. Це всі оті щаслиі громадяни Східньої Німеччини, що отаборилися в західньонімецьких амбасадах Чехо-Словаччини і Польщі, щоб отримати дозволи на виїзд до Західньої Німеччини. Одначе тут їм не пощастило, як тим, що опинилися в Мадярщині, бо чехи не дозволяли їм виїхати на Захід без дозволу Східньої Німеччини, а поляки також не були рішені на котру ногу стати: з одного боку не хотіли вразити Західню Німеччину, де стараються про фінансову та економічну допомогу, а з другої сторони не хотіли наражатися на ворожість Східньої Німеччини та СССР.

Згідно зі заявами уряду Західньої Німеччини, успішного полагодження цієї епопеї добився міністер закордонних справ Західньої Німеччини Гасн-Дітріх Ґеншер на терені ООН в Ню Йорку зі східньонімецьким міністром закордонних справ Оскаром Фішером. З усього видно, що цю справу полагоджено за чималою допомогою міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе, очевидно в порозумінні з М. Ґорбачовим і одобренням провідника Східньої Німеччини Еріха Гонекера. Якби не було, найбільше з цього скористали ті, що їх більше, як 6,000 в невідомості, але з надією очікували присуду своєї долі в амбасадах Західньої Німеччини та Польщі. Їм дозволено поїздами через територію Східньої Німеччини, навіть з двома зупинками у Дрездені та Карл-Маркс Штаті, де ще додаткових кілька десяток східньонімецьких громадян зуміло продістатися до поїзду, виїхати до Західньої Німеччини.

Політичні коментатори та знавці твердять, що велику ролю тут відіграла також й Східня Німеччина, бо не бажала зробити зі себе посміховища в очах цілого світу, а зокрема перед ними заплянованими святкуваннями гучного відзначення 40-річчя існування Німецької Демократичної Республіки, на котрому присутнім буде також М. Ґорбачов й котре відбудеться 7-го жовтня ц.р.. Все ж таки в недалекому майбутньому обидві Німеччини будуть змушені застановитися над тим, як бути, бо коли Західня Німеччина радо приймає своїх земляків не тільки зі Східньої Німеччини але й з інших країн Східньої Европи, то все ж знаходиться перед дилемою перенаселення, а з тим і економічного навантаження. Знову ж Східня Німеччина є в клопоті, бо у сьогоденні політичних змін у Східній Европі буде змушена знайти вихід, в іншому випадку втратить найкращих своїх громадян і запоруку майбутности — молодь.

М. Горбаль виступить у Філядельфії

Філядельфія. — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України, у співпраці з 90-им Відділом СУА, влаштовує зустріч з Миколою Горбалем.

М. Горбаль — активіст українського національного руху, колишній політв'язень і учасник недавнього з'їзду Народного Руху України за Перебудову, який відбувся у Києві.

Зустріч відбудеться в неділю, 8-го жовтня в год. 5-ій по полудні в Українському Освітньо - Культурному Центрі.

У СВІТІ

НЕДАВНО УСПІШНО закінчені суперечки за допомогою Ватикану між жидами та римо-католицькими властями Польщі в справі монастиря, монахинь Кармелітського чину можуть в скорому часі перейти на американський континент. Провідник жидівської групи, яка в серпні протестувала проти дальшого перебування Сестер-монахинь на території горезвісного кацету в Освєнцімі, рабин Аві Вайс, заявив, що плянує судити примаса Польщі Кардинала Юзефа Ґлемпа за очернення його у проповіді коротко після згаданої демонстрації. На проповіді у Ченстохові Ґлемп сказав: „Недавно група сімох жидів з Ню Йорку заатакувала монастир в Освєнцімі. Вони не вбили монахинь, ані не ушкодили монастиря, але тільки тому, що їх зупинено". Адвокат рабина Вайсса професор Гарвардського університету відразу, сказав, що судове оскарження можна буде відкинути, якщо примас Польщі кардинал Ґлемп публічно відкличе свої слова.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ переживає хвилю великого зросту злочинности. Згідно з офіційною статистикою, в перших сімох місяцях цього року число великих злочинів зросло на 40.2 відсотка. Вуличні злочини зросли на 82.4 відсотка, при тому теж значно зросли прояви вандалізму. В цьому наркомани були спричинниками злочинів у 1,456 випадках, і більше, як 10,000 злочинів було пов'язано з наркоманством. Все ж таки найбільшою несподіванкою в поданій офіційній статистиці є те, що впродовж згаданого часу міліція сконфіскувала 48,000 штук пальної зброї, включно зі скорострілами та рушницями.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ ВСУПРЕЧ забороні місцевих властей на вулиці столиці Білорусії Мінська вийшли тисячі громадян, домагаючись продовження очищування околиці від радіоактивности після чорнобильського вибуху в 1986 році. Понад 15,000 демонстрантів, всі з опасками, на котрих були зображені символи радіоактивности та зі забороненими владою білоруськими червоно-білими прапорами, маршували до міської управи, де промовці вимагали резиґнації провідника білоруської Комуністичної партії Єфрема Соколова та домагалися евакування 500,000 осіб з радіяцією заражених околиць. До цього часу коло 100,000 осіб евакуовано зі заражених околиць України та Білорусії, а знавці твердять, що додаткових 500,000 осіб є під постійним лікарським наглядом в Білорусії.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК В ЛИВАНІ затихли обстріли та вибухи у наслідок перемир'я, більшість ливанців мусять боротися з новою агонією, що навістила їх. Тепер більшість громадян побоюються за свою та своїх дітей майбутність, не говорячи вже про майбутність країни. Це видно на тисячах осіб, що, скориставши з воєнної передишки, повернулися до своїх домівок і в постійному страху очікують невідомого майбутнього, що має вирішитись в той чи інший спосіб на конференції, яка відбувається в Таїфі, Савді Арабія, де засідає ливанський парлямент, котрий складається з 33-ох християн та 30-ох мусулман.

ПОВАЛЕННЯ М. НОРІЄҐИ НЕ ВДАЛОСЯ

Вашінґтон. — Мабуть найбільш небажаною особою серед провідників країн світу в очах Америки завжди був Муаммар Каддафі, вождь Лівії, але в останніх двох роках першенство в очах американських політиків таки перебрав провідник Панами генерал Мануель Антоніо Норієґа.

Для попереднього Уряду президента Роналда Реґена і теперішньої Адміністрації президента Джорджа Буша він представляє все, що є найгіршим в політичному провідникові. Норієґу обвинувачено у виборчому шахрайстві, торгівлі наркотиками, шпіонажі проти ЗСА та навіть у вбивстві. Не зважаючи на все це, ген. Норієґа витримав сильну економічну пресію зі сторони ЗСА, не звертав уваги на прохання здати свою владу, не звертав жадної уваги на погрози ЗСА про військову інтервенцію та зіґнорував обвинувачення його американськими судами у перепачкуванні наркотиків. Ген. Норієґа пережив все це тільки тому, що Америка стримувалася в кожному випадку від конкретної дії, як твердять аналітики і політичні коментатори. Не інакше вийшло й цим разом.

У вівторок, 3-го жовтня ц.р., спроба молодих старшин відібрати владу від ген. Норієґи не вдалася тому, що на допомогу Норієзі прийшли частини війська з бази віддаленої 80 миль від столиці та відібрали головну квартиру військового штабу, що її були зайняли повстанці. Після цілоденної стрілянини у столиці країни та різних поголосок про те, що Норієґу усунено, поранено чи вбито, все закінчилося коли генерал появився на крайовій телевізійній мережі, заявляючи, що переворот не вдався. Він додав: „Цей сьогоднішній ранній випадок є нічим іншим, як тільки постійним зусиллям і проникненням ворожих сил ЗСА проти нашої країни".

Уряд ЗСА заявив, що жодної допомоги старшинам повстанцям не давав і до цієї акції не заохочував.

Пряшівщина була предметом академічного вечора в Чикаґо

Чикаґо (УКУ). — Хоч це був „огірковий" і гарячий сезон для суспільної діяльности, проте на вечір д-ра Миколи Мушинки, гостя з Пряшівщини, 11-го серпня 1989 року до Філії Українського Католицького Університету ~~прибуло яких 75~~ осіб. Господарями вечора були Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка та Філія УКУ. Програма вечора проходила під загальним гаслом „Пізнаймо наші діяспорні громади". Цей вечір був присвячений українцям на Пряшівщині в сьогоднішній східній Словаччині.

В одній з кімнат влаштовано виставку українських видань в Чехо-Словаччині після 1945 року. Виставлено понад 200 книжкових видань, а також зразки періодики і преси. Д-р Василь Маркусь подав вступ-експозе до виставки та схарактеризував видавничу діяльність наших тамошніх земляків.

Опісля відбулася академічна доповідь д-ра Мушинки на тему „Культурне життя на Пряшівщині". На ширшому історичному тлі долі пряшівських українців-лемків М. Мушинка представив розвиток їх суспільного і культурного життя по Другій світовій війні. Цінними були його помічення про складні умови національного усвідомлення цієї вітки українського народу, зусилля тамошніх українців-русинів зберегти свою національну ідентичність та подивугідну діяльність у деяких галузях культури: театр мистецька самодіяльність, музейництво і наука. Сам етнограф, доповідач підкреслив ролю фолкльору і народних звичаїв у пробудженні національної свідомости своїх земляків.

Доповідача представив та керував дискусією проф. Мирослав Семчишин, голова Осередку НТШ. М. Мушинка ще показав відеозапис з останнього „Фестивалю українських трудящих" у Свиднику, як також укладене ним автентичне народне весілля з найдальших західніх сіл української Пряшівщини.

Присутні з великим зацікавленням сприймали інформації дуже речевої доповіді гостя та були захоплені ілюстративним матеріялом про Пряшівщину. Приємною несподіванкою вечора була зустріч на ньому настоятеля православного катедрального Собору св. Володимира, о. протоієрея Стефана Женчуха, уродженця Пряшівщини, з Магдалиною Мушинкою, що була вчителькою о. Женчуха у пряшівській українській гімназії.

В АМЕРИЦІ

РЕКЛЯМОВА ІНДУСТРІЯ Америки стоїть перед неясним та непевним майбутнім після п'яти років застою. Медісон авеню росла та процвітала, продаючи населенню продукти масового виробництва посередництвом засобів масової інформації. Перенасиченя реклямою викликало у покупців протилежну реакцію — вони перестали звертати увагу на різного роду реклями.

„ЗАСЛІПЛЮЮЧА НЕРІВНІСТЬ" у фінансуванні державних шкіл багатих та бідних дільниць у Тексасі почала розглядатися Верховним Судом у вівторок, 2-го жовтня ц.р. Суд призначив законодавчим установам змінити спосіб фінансування другої найбільшої, після Каліфорнії, шкільної системи в країні. Шкільна система Тексасу, яка нараховує 1,034 незалежних дистриктів, в основному фінансується від маєткових податків, що стало причиною великих диспропорцій між дільницями, багатими на нафту й інші комерційні і економічні ресурси та бідними дільницями. Крім Тексасу, Верховний Суд розглянув питання способів фінансування шкільної системи у інших 10-ти стейтах Америки, включно з Ню Джерзі та Коннектикат.

КОМІСІЯ ПАЛАТИ Репрезентантів одноголосно проголосувала у вівторок, 2-го жовтня ц.р., за суворі обмеження стандартів ґазолінових випарів з автомобілів, що дуже сильно занечищують повітря. Одним з найсуворіших стейтів у цьому відношенні є Каліфорнія. За новими обмеженнями, нові автомобілі повинні бути обладнані пристроями, які зменшуватимуть та контролюватимуть занечищення отруйними ґазами. Автомобільні промисловці висловлюють незадоволення, остерігаючи перед зростанням цін на автомобілі та зменшення паливної економіки в наслідок нових обмежень. Ефективні висліди суворих обмежень автомобільних стандартів можна очікувати вже в 1994 році.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Комунізм і Церква

Однією з догм марксизму є атеїзм. Між проголошеними у жовтні 1917 року у Москві большевицькими гаслами на одному з перших місць було гасло: „Релігія — опій народу". Релігія узагалі та християнізм особливо. Бо Христос навчав любити інших „як себе самого", — Христос навчав прощати й протиставив у Новому Завіті прощення пімсти „зуб-за-зуб око-за-око" Старого Завіту, Христос пропагував скромність і покору та смиренність супроти Вищої Сили. Христос проповідував правду та виключав брехню, фальш, злобу, самолюбство. Це все було протиріччям теорії і практики комунізму. І тому в СССР та інших комуністичних країнах переслідували за релігійний культ, стежили за тими, що ходили до церкви, записували їх на чорну листу й позбавляли праці. Люди були залякані і хліба ради виминали церкву, а большевицька забріхана пропаґанда використовувала той стан для твердження: „У нас церкви відкриті, самі люди не хочуть іти туди, не вірять в Бога". З приходом до влади Михаїла Горбачова із його гаслами гласности і перебудови не можна було вже таке говорити. Толерували релігію і толерували Церкву, тим, більше, що Православна Церква і в царській Росії і за большевиків була під совєтською державною контролею і виконувала функцію русифікатора в московських країнах. У Східній Німеччині, Чехо-Словаччині, Болгарії і Румунії все ще визнається офіційний атеїзм і Церква є упосліджена. Але у Польщі і на Мадярщині Церква відіграла першорядну ролю у збереженні в тамошніх народів антикомуністичного духа. У Польщі переслідування духовників, які зважувалися одверто таврувати атеїзм, але вбивство о. Попєлюшка грозило масовими заворушеннями. Режим зацукався, поліціянтів, винуватців убивства, арештували і засудили. Відомо останні події у Польщі довели до того, що недавно Папа Іван Павло II, який двічі відвідав був Польщу, свою батьківщину, єдину комуністичну країну, офіційно призначив папського нунція, себто амбасадора Апостольської Столиці. Преса на Мадярщині й офіційний пресовий орган Ватикану „Оссерваторе Романо" заповіли, що таке саме станеться невдовзі й у відношенні до Мадярщини. Насправді, тамошнє відношення до католицької Церкви і віри вже від багатьох літ змінилося на краще настільки, що американський Уряд звернув, був Будапештові корону святого Степана, мадярську реліквію, яку під кінець Другої світової війни перепачковано було до Америки. Коли 17-го вересня ц.р. відбулася у Львові найчисленніша демонстрація, яку будь-коли бачив Совєтський Союз, в обороні забороненої Української Католицької Церкви, на цьому місці появилась була стаття п.з. „Боротьба за Церкву — боротьба за волю". Поштовх до цих міркувань дав обширний допис римського кореспондента „Ню Йорк Таймсу" Габермана з 1-го жовтня 1989 року, п.з. „Ватикан і Схід швидким темпом знижують бар'єри". Читаємо, що Горбачов прийняв запрошення від Папи, яке передав йому кардинал Кассаролі, коли той приїздив до Москви на 1000-річчя хрищення Руси-України (а не Росії, якої тоді ще не було й не було навіть Великого Князівства Московського). Названий кореспондент твердить, що Горбачов поставився толерантніше до проблеми свобідного релігійного культу з уваги на його заяву, що прагне бачити „З'єднану Европу від Атлантику по Урал".

У цьому дописі „Ню Йорк Таймсу" багато місця присвячено Українській Католицькій Церкві в Україні. Покликаючись на інформації від о. шамбеляна Івана Дацька з канцелярії кардинала Любачівського — К. Габермен не виключає леґалізації УКЦеркви в Україні, на знак замирення з Ватиканом. Він правильно зауважує, що совєтський уряд з великим недовір'ям ставиться до Церкви в Україні, утотожнюючи її з українським „націоналізмом". Це правильно постільки, що Церква в Україні завжди була тісно пов'язана з народом і народ з Церквою. Нема сумніву, що на рішення Горбачова піти назустріч вимозі свобідного релігійного культу вплинула загальна криза СССР — економічна і політична.

Церква у підпіллі — це абсурд, можливий тільки за існування большевицької імперії. Не можна виключити, що між дорадниками Горбачова знайшовся хтось, хто вказав йому на той абсурд і конечність його скасування. Коли мова про примітивні людські права — то в найперший черзі стоїть право людини молитися до Бога якого вона визнає. Тому виключена будь-яка демократизація без свободи релігії, віри свободи релігійного культу. Привернення в Україні всіх прав Українській Православній Автокефальній Церкві та Українській Католицькій Церкві — це найперша вимога свободолюбного руху в Україні поруч з вимогою утвердження української мови.

Юрій Р. Рибак

СПРАВА КАНАДСЬКОГО АЗБЕСТУ

Азбест — це спільна назва для родини мінералів, що їх зустрічається у природі і які мають велику кількість волокон. Ці волокна швидко ламаються, створюючи зі своїх мінятюрних частинок пил, що літає у повітрю, причіплюється до одежі і легко його вдихати та проковтувати. Довший час на це не зверталося уваги аж до хвилини, коли стверджено, що азбест спричинює пістряка легенів, який на своєму сумлінні має сотні тисяч жертв. Тому і прийшло до гострої заборони продукції і вживання цього магічного мінералу, який прославився своїми незаступимими прикметами як вогнетривалий та ізоляційний матеріял.

Його знали вже греки та римляни, одначе комерційне значення осягнено щойно після відкриття його предків у 1878 році у провінції Канади Квебек. Нині вона далі продукує азбест і більше ніж інша країна у світі з виїмком Совєтського Союзу. Протиазбестну акцію дошкульно відчула Канада і саме тому перекинулась на продукцію для потреб головно країн Третього світу, вияснюючи, що рід продукту, — а це „білий азбест" — далеко менш шкідливий ніж інші його роди.

Властиво уряд Канади старається охоронити відносно малу індустрію, яка затруднює тільки яких 3,000 осіб і дає річний дохід майже 300,000 долярів. Але для провінції Квебек не економіка а політика рішає, бо тут видобувають 80 відс. усього канадського азбесту. Знову ж для багатьох мешканців провінції — азбест, — це така сама гордість як нафтова ропа для стейту Тексас, а діяманти для Південної Африки. У місцевостях з активними копальнями азбесту офіційне оголошування статистики не інформує про захворіння на пістряка, хоча докази вказують на захворіння мешканців, які тільки живуть в околиці. Вважають, що нема відповідних фондів для лікування, одначе уряд знаходить гроші на підтримку для поліпшування самої продукції.

Тому що европейський ринок на азбест зменшився наполовину, Канада зосередила свої реклямові зусилля на країни Третього світу. Ці країни потребують конечно дешевий будівельний матеріял, який є важливішою проблемою, як охорона здоров'я, головно, коли мова про будову притулку для найбідніших, що не мають грошей, а державним скарбницям грозить пустка. Щоб здобути собі і запевнити покупця, Канада вислала у минулому безплатні зразки вартості 600 міль. долярів. Інститут для азбесту, який втримують уряди федерації і провінції кожного року висилає своїх представників до зацікавлених країн із інформацією, що переконує про доцільність вживання з нешкідливим приміненням виробів цього мінералу. Виглядає, що канадські зусилля не йдуть намарне, бо щораз більше вони експортують цей мінерал до Південної Кореї та Пакістану.

Замало, однак, є тільки говорити та остерігати перед небезпекою. Тут треба відповідно приготовити місця перерібки, де було б відповідне провітрювання, постійна перевірка кількости азбесту у повітрю, відповідний одяг при праці і зорганізована диспозиція відпадків... Що не все є впорядку свідчить факт, що Міжнародна федерація металевих робітників у Женеві, Швайцарія, постійно одержує вістки про азбестові зловживання з таких країн як Бразилія, Маляйзія, Таї (Сіям) й інші. Теж існує велике застереження між знавцями проблеми азбесту, які не зовсім погоджуються з офіційними звідомленнями канадських джерел відносно безпеки азбесту завважуючи, що інтерпретація поданої інформації дуже сильно віддзеркалює канадське наставлення зменшувати дійсні докази, що стали основою постанови заборони вживання азбесту в інших країнах.

Якщо ж твердити, що азбест небезпечний для людини, коли вона його вживає, то можна зустрітись із поглядом, мовляв, все має свій риск, а поведінку людей не змінюють шкідливі наслідки... Ось візьмімо шкідливість тютюну, а люди далі курять... Або пригадаймо скільки вуглекопів терплять на недугу чорних легенів, а все ж таки далі працюють, бо індустрія потребує енергії... Або зверні-мо увагу на алькоголь, який далі п'ють, навіть керуючи автомобілем, а зібрані податки властиво йдуть на поборювання алькогольних злочинів та лікування жертв пістряка... А коли мова про автомобілі, то скільки ж калік і смертельних випадків вони спричинюють?... А люди як їздили так і далі їздять... І коли інші країни грішать супроти здоров'я людини, то чому ж Канада не може цього ж робити у пропаґуванні азбесту?... І якби до цієї проблеми не підходити і якби не старатись знайти золоту середину розв'язки, то таки у заключенні треба прийти до висновку, що в тих усіх випадках людина ставить на першому пляні матеріяльну вартість дібр, запевнення варстату праці і свою пристрасть заспокоїти жадобу. Людина у своєму засліпленні не добачує, що її найбільший скарб — здоров'я та життя — знайшовся у дійсній небезпеці...

І чи не прийшов час таки глянути істині у вічі та не ховати голову як струсь у пісок, зродилась бо ситуація, що її так влучно характеризує наша народна приповідка: „Говори до гори, а гора горою"...

КУТОК БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТИ

Хто нас потребує?

Я недавно прочитав статтю у журналі „Кореспондент", який видає найбільша братська організація в Північній Америці, — Асоціяція допомоги лютеранам. Я перекажу зміст деяких уривків із цієї статті і подам підсумки, що стосуються до української громади у Північній Америці.

Чи можна собі уявити суспільство у Північній Америці без добровільців? Напевно ні, бо:

Не було б добровільних робітників по шпиталях;

не було б доставлювачів їжі для старших;

не було б по церквах, зустрічів людей за кавою і солодким, коли вони збираються на товариській розмові;

не було б „банку крови";

не було б притулків для бездомних;

не було б організацій батьків-учителів при школах;

не було б скавтів (пластунів) та організацій для молоді;

не було б недільних шкіл;

не було б добровільців-пожежників;

не було б працівників, які пильнують процедуру голосування під час виборів;

не існували б такі (організації) як (Великі брати — Великі сестри);

не існували б братські організації;

А як впливала б така ситуація на українське суспільство?

Не існували би ані ЗУАДК, ані СКВУ, ані УККА, ані УАКРАДА, ані Союз Українок, ні „Чорноморська Січ", УСК, „Тризуб", „Леви", „Черник", КЛК, „Львів", С Т „Україна" ані інші спортові товариства

не було б пластунів, сумівців та таких організацій молоді як ОДУМ, МУН та студентські організації;

не було б Українського Музею, культурних та освітніх центрів, українських інститутів;

не було б „Самопомочі", ані українських кредитівок чи ощадностевих спілок;

не було б шкіл українознавства поза звичайними годинами школи;

не було б музичних інститутів, церковних та інших хорів, чи танцювальних ансамблів;

не було б церковних братств і сестрицтв та інших організацій церковних, та світських;

не існував би Український Народний Союз та інші братські організації.

Говорячи цифрами минулого року в Америці і Канаді добровільці вклали 150 біл. дол. до економіки? Рахуючи людей і час, це 80 міл. дорослих добровільців, які жертвують 15 біл. годин офіційної добровільної служби і майже 5 біл. годин добровільної служби.

В українській громаді в 1988 році УНСоюз дарував около півмільйона дол. українській громаді на наукові, культурні, релігійні, братські цілі та на підтримку української молоді. Союзові відділи виконуючи самостійно громадську службу у своїх місцевостях віддали тисячі годин праці у своїх громадах і також жертвували із своїх кишень тисячі долярів на релігійні, харитативні та інші цілі. Було би трудно уявити собі Північну Америку без добровільних працівників, як так само важко було б уявити собі без них українські громади.

В Америці і Канаді економічна структура без зусиль добровільців була б інакшою. Держава не могла б вирівняти великого дефіциту. Країна була б пустим і непривітним місцем для життя.

В українських громадах в Америці і Канаді духовне, культурне і громадське життя майже не існувало б.

Існування братських організацій в Північній Америці — так само конечне сьогодні, як і при кінці минулого століття. В цей самий спосіб існування УНСоюзу — конечне для українського суспільства. Беручи під увагу теперішню ситуацію в Північній Америці та зміни в Україні, існування УНСоюзу є таким важливим для української громади тепер як і у 1894 році. В той час новоприбулі імігранти-українці заснували його, щоб забезпечити існування своєї культури серед нового і не завжди привітного оточення.

Сьогодні ми потребуємо нашу установу, наш УНСоюз, щоб він допоміг українській спільноті зберегти спадщину для свого третього і четвертого покоління і також, щоб бути готовими допомогти нашим братам в Україні.

Ось відповідь на запит „Хто нас, УНС, потребує?: „Українці по цілому світі потребують нас!" А в Північній Америці нашою відповідальністю є запевнити його існування.

Тому заохочуємо всіх людей українського походження в Північній Америці давати Українському Народному Союзові таку підтримку, яка йому належиться, і щоб він із своєї сторони підтримував українську громаду в Північній Америці та по цілому світі.

Андрій Воробець
крайовий координатор
братської діяльности

**ДОРОГІ БАТЬКИ!
ПОСИЛАЙТЕ ВАШИХ ДІТЕЙ
ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ! УКРАЇНА
НЕ МОЖЕ ВТРАЧАТИ СВОЇХ РІДНИХ
ДІТЕЙ! БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ,
МОЛИТВИ, КНИЖКИ, ЖУРНАЛУ, МУЗИКИ,
ПІСНІ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ
ДИТИНИ.**

Микола Бараболяк

ЕВРОПА 1992 — І МИ

II.

Важливим є теж питання спільної монетарної системи. Мала б постати установа щось на зразок „Федерал Резерв Банку" в ЗСА, яка мала б тримати руку на живчику фінансів країн-членів, і запобігати можливим на тому тлі кризам. Плянується теж установлення монетарної „одиниці" Спільноти. Такі й подібні регляментації обмежують без сумніву дуже драстично те, що досі вважалось „суверенітетом" держав-членів, і тому не диво, що переговори трудні і протягаються. Головним ентузіястом щільного об'єднання є нині, як згадано Франція, яка бажає втримати Німеччину, нині найбільшу потугу в Европі, при Европі, і не допустити до того, щоб Німеччина, причарована візією з'єднання, не зайняла позиції невтральної потуги між Сходом і Заходом. Заходи ентузіястів повного об'єднання Европи сповільнює нині прем'єр-міністер Великобританії — Маргарет Тачер, суперконсерватистка, яка живе ще залишками ідеї імперіяльної Великобританії, і тільки з болем серця, погоджується поступово на різні обмеження „суверенітету" колись гордого Альбіону. Але, Марґарет Тачер теж розуміє що „тренд" засильний, щоб не йти на компроміси і залишитись осторонь наростаючої сили З'єднаних Держав Европи. А до того без сумніву іде. З'єднані Стейти Америки оформились на базі 13-ти держав. З'єдинана Европа оформлюється на наших очах на базі 12-ти членів. Очікувачами на членство в Европейській спільноті є члени Европейської асоціяції вільної торговлі (ЕФТА), як Фінляндія, Австрія, Норвегія, які не могли стати членами ЕС з уваги на їх невтралітет між Сходом і Заходом, а навіть сателіти, як Мадярщина, виразно готують собі стежку у той так привабливий „Спільний ринок". А на віщо натякає Горбачов, коли говорить про „Спільний Европейський Дім"...?

Яке відношення ЗСА до тих З'єднаних Держав Европи, які викльовуються, хоч поволі? Це була б потуга. Ринок 320 мільйонів споживачів із 4.2 трильйона валової продукції. Для ЗСА відпала б потреба давати підтримку для оборони Европи, в певних умовах Европи могла б перебрати на себе виключно свою оборону, а НАТО могло б стати злишньою організацією, хоч це зумовлене ходом перебудови в СССР.

У якій стадії розвиток З'єднаних Держав Европи нині? Все вказує на те, що вислід буде позитивний. Як сказано, досі вирішальним чинником в адміністрації спільноти є Рада міністрів держав-членів. Але розвиток іде в тому напрямі, щоб переносити більш прероґатив на 17-ти членну комісію з представників держав членів, дати їй право вирішувати самостійно багато питань, як теж поширити законодатну владу страсбурзького парляменту. Останні вибори до цього парляменту відбулись в черні ц. р. Населення 12-ти членів трактує їх серйозніше як у минулому. Це населення звикає що раз то більше до ідеї Спільноти. Характерне теж те, що раніше говорилось про Европейську економічну спільноту, нині вживається термін Европейська спільнота, що вказує, що ця спільнота, хоч виринула на економічному підґрунті, стає й політичним феноменом.

Чому для нас повинен бути цей розвиток у політичній конфріґурації Европи інтересним? Про це натякнув я на вступі. Колись про економіку рішала політика. Нині все обернулось. Це можемо запримітити особливо в Америці, на політику якої мають вирішальний вплив відомі нам, (і ворожі нам) економічні потентати. Теперішній „тренд" до економічної і політичної єдности не є результатом здійснювання політичних задумів, а є політикою створеною економічною дійсністю — ґльобальним характером економіки і співзалежности народів.

Вільна колись Україна не могтиме теж замкнутись у собі і втішатись своєю „суверенністю", як то декому мариться. Мусітиме жити з сусідами, а між ними і з північним. Тому не сперечаймось про такі пливкі нині концепти як „суверенність", „федералізм", чи „конфедералізм", коли мова про міжнародноправний статус України у майбутньому. Це покаже те майбутнє. Нині борімось за свободу у загальному. Найосновніше для нас питання національної свідомости. Її найлегше нині розвивати на базі боротьби за економічну незалежність України. На наглім розвитку надто яркими політичними гаслами. Побоююсь, що коли б дано нам нагоду свобідного політичного самовиявлення, то нині ми можемо бути певними корисного самовизначення в західній частині України, а не так певно виграла б Україна на її східних і південних теренах. Тому залишімо високі гасла, а спрямуймо всю увагу на економічний і просвітянський фронт. Тими засобами ми підготовили Галичину і Волинь до самостійницьких аспірацій. І не забуваймо на „тренд" у міжнародній політиці. Не забуваймо, що він іде у напрямі „з'єднань" і „спільнот". Це постулят епохи, в якій живемо, де економіка рішає про політику. Нині нема економіки народів чи держав, і політику визначує ґльобальна економіка. Це второпав навіть Горбачов і ті довкола нього. Це мусимо мати на тямці — і ми!

П. Харидчак

Д-Р ВАСИЛЬ БЛАВАЦЬКИЙ ПРОБУДИТЕЛЬ І ДІЯЧ ЛЕМКІВЩИНИ

II.

У 1926 році д-р Блавацький дав почин заснування в Сяноці Лемківського Союзу Кооператив — центру для розбудови кооперації на Лемківщині, якого став директором, а опісля головою Надзірної Ради. Цій справі, а зокрема праці кооперативного організатора, він пособляв не тільки своїм трудом, поїздками по селах, але й своїми матеріяльними засобами до часу, поки фінансову сторінку наладнав Ревізійний Союз Українських Кооператив у Львові. Д-р Василь-Блавацький був теж ініціятором заснування „Сільського Господаря", при чому також якийсь час втримував своїм коштом агронома, та допомагав провадити організаційну діяльність в цій ділянці. Завдяки д-р В. Блавацькому в Сяноці засновано Районову молочарню. Де він не мав змоги пробитись „Просвітою", там здобував станиці українського життя кооперацію, а де вона не мала доступу через існування русофільських кооператив, там приходив із „Сільським Господарем", врешті, заснував для сільської молоді „Луги".

У Сяноці, за так званою зупинкою „Перестанок", жила дуже талановита вчителька малярства і вишивок Ірина Добрянська, хата якої була малим українським музеєм. Чудові експонати ноші, вишивок, знімки і кераміка та звичаї із життя лемків прикрашували ввесь її дім. До експонатів Ірини Добрянської прибували нові збірки завдяки повної посвяти праці у збиранні експонатів, через артиста-маляра Льва Ґеца, о. Ст. Венгриновича і д-р В. Блавацького, якого молодший син Михайло віддав автограф швайцарського фізика Огюста Пікарда, який сконструював стратостат для польоту у атмосферу, а після Другої світової війни вивчав морські глибини, спускаючись на батискатах до глибини 3,150 метрів. Він у 1930 роках відвідував власників фабрики вагонів у Сяноці. Коли проголошено Акт відновлення Української держави 30-го червня 1941 року, приватний музей, який містився в хаті І. Добрянської, перенесено до замку, який збудував король Данило у Сяноці для свого сина Льва.

Так Сянік став осередком не тільки Сяніцького повіту, але й дальших лемківських округ: Балигородської, Березівської, Динівської, Дуклянської, Короснянської, Ліської, Риманівської, Горлицької, та Ново-Сандецької. Співтворцями відродження Лемківщини було: нечисленне українське духовенство і свідоміше громадянство поодиноких осель. Політична праця д-р В. Блавацького зустрічала великі труднощі. З одного боку твердо вросле русофільство, а з — другого посилений тиск на всі ділянки життя адміністраційної влади окупанта. Кожна праця в таких тяжких умовах вимагала послідовности, витривалости, такту, вирозумілости, зручности, а при тому гарту і рішучости у змаганні з противником.

Як дійсний політичний керманич д-р В. Блавацький був головою Повітового комітету і членом Ширшого Народного Комітету. Він обминав одверту боротьбу з русофілами, щоб не обтяжувати собі ситуації. При самоврядних виборах ішов з ними на виборчі компроміси, щоб у той спосіб громадська самоуправа затримувалася у своїх руках. Керував виборчою акцією в 1928, 1930 і 1935 роках, а в 1928 і 1930 роках сам кандидував до польського сейму.

Д-р В. Блавацький був всюди, де потрібно було фопомоги, де була потоптана українська правда. Крім особистої активности в організуванні жіноцтва та в харитавній праці, допомагала йому його дружина, яка негайно після приїзду до Сянока включилася в громадську працю. Вона була головою Союзу Українок в Сяноці та ініціяторкою влаштування Святомиколаївських імпрез для української дітвори, що раніше переводили русофіли.

Коли в 1932 році в сяніцькій окрузі були спровоковані розрухи між нашими селянами, після чого наступили арештування і багато наших людей знайшлося в сяніцькій тюрмі, тоді в адвокатській канцелярії, що приміщувалася в будинку Народної Торгівлі на першому поверсі, багато наших людей знайшло допомогу і пораду як рятувати членів їхніх родин, чи односельчан. У 1932 році був переведений шкільний плебіцист за українською мовою навчання. Окупаційна влада різного роду крутійствами і застрашуваннями заставляла людей складати декларації польською мовою навчання, що мало місце в селі Яблониці Руській над Сяном, де учитель Ян Домбровський зібрав під терором ряд таких декларацій, які опісля в присутності радних села, на внесок пароха о. Дмитра Німиловича, був змушений кинути до горіючої печі. Пригадати б також активного українożера ксьондза Яна Бонка, який в тому терені при допомозі влади, всіма можливими засобами старався паралізувати українське життя. Його справа через канцелярію д-р В. Блавацького опинилася в міністерстві справедливости у Варшаві.

Під час масових арештувань в сяніцькому повіті української активнішої молоді та громадянства під різного роду видуманими закидами, щоб в той спосіб тероризувати український визвольний чин, д-р В. Блавацький завжди ставав в обороні арештованих, без уваги на це чи буде за це подяка, чи якась скромна винагорода. Крім повної оборони, зорганізував у Сяноці харитативну допомогу для ув'язнених українців в сяніцькій тюрмі, яка в тому часі була переповнена нашою молоддю і старшим громадянством.

Щоб позбутися оборонця українських прав і справ на західніх теренах українських етнографічних земель, окупаційна влада піготовляла різного роду провокаційні штучки, щоб його арештувати. В 1932 році, під час „гарячих днів", коли діяли „наглі суди", влада вислала на його адресу велику посилку з нелеґальною літературою. Коли листоноша знайшовся з провокаційним „подарунком" в канцелярії д-ра Блавацького, перед входом до неї стояла вже кількачленна група таємної поліції, щоб на „гарячому" арештувати небажаного діяча українського народу.

Але як добрий правник і знаменито обознайомлений з усіма засобами ворога до наших активних людей, д-р Блавацький, що завжди вмів затримати рівновагу духа, і тут вийшов переможцем. Негайно, в присутності листоноші, що приніс нелеґальну літературу, він телефонічно

(Закінчення на стор. 3)

НАШОЮ ПРИСУТНІСТЮ У ВАШІНҐТОНІ В СУБОТУ, 7-го ЖОВТНЯ Ц. Р., ВШАНУЙМО НАШОГО ВЕЛИКОГО ГЕНІЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА І ПРИГАДАЙМО ПРО ПОБУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА в ЙОГО ЧЕСТЬ В СТОЛИЦІ ЗСА 25 ЛІТ ТОМУ!

XIV семінар хорових дириґентів

Від 12-го до 27-го серпня ц.р., відбувся в Едмонтоні 14-ий Семінар Хорових дириґентів. В семінарі, який був організований Українським Музичним Товариством Альберти, взяло участь 10 учасників з Торонто, Тандер Бей, Вінніпеґу, Едмонтону, Ст. Альберт з Бостону, ЗСА. Цьогорічна програма навчання включала слідуючі теми: 1. Дириґування. Індивідуальні та групові заняття (лекційні заняття): майстри дириґентського мистецтва про дириґування як творчий процес; про деякі особливості розвитку сучасного виконавського мистецтва. 2. Керування церковним хором. Побудова Літургії, обрядове значення її окремих частин у відповідному характері музичної інтерпретації. 3. Вироблення навичок у роботі з хором. 4. Хорознавство. 5. Робота дириґента над партитурою: теоретично-виконавський аналіз, основні музичні форми української хорової літератури. 6. Українська музика: слухання кращих зразків хорової, сольної, симфонічної, вокально-симфонічної музики. 7. Деякі аспекти музикальної естетики. 8. Семінарний хор: практичне дириґування з хором.

Для відзначення року 175-ліття з дня народження Тараса Шевченка, проф. Яр Славутич виголосив дві лекції: „Краса та співучість Шевченкового слова" та „Образотворчі традиції Шевченка в сучасній поезії". Цього року, як і попереднього, деякі дириґенти мали нагоду працювати над уривками з опер при участі двох фортепіянів.

Всі семінаристи спільно відвідали літургії в православній катедрі Св. Івана, де співав хор СУМК (дириґент Орест Солтикевич), та в католицькій церкві Св. Василія, де співав церковний хор (дириґент Єлисавета Андерсон), після яких відбулося обговорення обох літургій та спосіб їхнього виконання. В рамках Семінарія хорових дириґентів відбулася майстерня для хористів-співаків. В цій майстерні взяли участь поодинокі хористи — члени едмонтонських хорів: „Дніпро", „Мережі", „Едмонтонського Чоловічого Хору", „Швайцарського Хору", церковних хорів Св. Василія, Св. Івана, Св. Андрея. Майстерню переводив маестро В. Колесник, який особливу увагу звернув на вокал, співацьке дихання, опора звуку, співацький звук, артикуляція, атака звуку. Це вперше в Едмонтоні хористи різних хорів мали нагоду спільно відбути співанки для підвищення рівня вокального співу. Твори, над якими працювали семінаристи під час навчання, а відтак дириґували семінарним хором на заключному концерті це: „Прелюдія" муз. Миколи Леонтовича — дириґував Ярослав Буцьора (Вінніпеґ), „Не стій вербо" муз. Миколи Леонтовича — дириґував Роман Лайкож (Торонто), „Ранок" муз. Івана Томашевського, сл. Володимира Сосюри — дириґувала Оксана Родак (Торонто), „осінь" муз. Федора Надененка, сл. Володимира Сосюри — дириґував Ігор Коваль (Бостон, ЗСА), „Сон" муз. Кирила Стеценка, сл. Павла Грабовського — дириґував Валеріян Маркевич (Едмонтон), Концерт 24 „Возведох очи мої в гори" Дмитра Бортнянського — дириґував Михайло Ватраль (Тандер Бей) солісти: — Єлисавета Андерсон, Леся Чумер, Надія Корд, Тарас Слабий, Ігор Коваль, Роман Прийма.

Крім вищезгаданих творів були виконані уривки з опер при участі двох фортепіянів: „Тарас Шевченко" Георгія Майбороди (ІІ-га новеля) — дириґувала Єлисавета Андерсон (Ст. Альберт), „Лісова пісня" Віталія Кирейка (уривок з ІІ-ої дії) дириґувала Мирослава Загарія (Едмонтон), „Різдвяна Ніч" Миколи Лисенка (уривок з ІІ-ої дії) з солістами: Леся Чумер, Тарас Слабий, Андрій Гладишевський — дириґувала Ірина Шмігельська (Едмонтон), „Ярослав Мудрий" Георгія Майбороди (картина сьома-Епілог) — дириґувала Марія Дитиняк (Едмонтон).

Викладачем цьогорічного семінарія були: маєстро Володимир Колесник, відповідальний за програму навчання, Марія Дитиняк, Ірина Шмігельська, Єлисавета Андерсон. Концертмайстер — Ґрент Гирст.

Українське Музичне Товариство складає подяку управі Інституту Св. Івана за тепле відношення та опіку над семінаристами.

Особлива подяка організаціям: Братству Взаємної Помочі Св. Івана, Дирекції Дому Молоді з складовими організаціями Ліґи Визволення України ОЖ, Спілки Української Молоді, Єпархіяльній Управі Ліґи Українських Католицьких Жінок Канади. Жіночій організації при православній церкві Св. Андрея, І. та А. Бумбакам, Катерині Рожак за фінансові пожертви на покриття коштів цьогорічного семінарія. Ми глибоко цінимо їхнє розуміння важливості праці цих семінарів.

Кожного року в останній день навчання семінаря відбувається загальна дискусіяна година, під час якої кожний семінарист висловлює свої думки відносно програми навчання, переведення цієї програми, викладання поодиноких предметів, адміністративних проблем. Цього року семінаристи висловили своє признання відносно програми та навчання, були задоволені багатством матеріялу та нових інформацій відносно української хорової музики та співу. Кожний збагатив своє музичне знання, свій хоровий репертуар, через аналіз хорових партитур старалися запізнати задум, ідею та зміст композиторського твору, щоб своїм виконанням з хором передати все переконливо слухачам і цим створити маґічне коло художник-виконавець-слухач, без якого не можливий успішний розвиток хорового мистецтва. Кожний висловив бажання продовжувати ці семінарі на майбутнє і по можливості бути знову учасниками цих семінарів.

Наступний семінар відбудеться від 11-го до 26-го серпня 1990 року в приміщенні Інституту Св. Івана, про ближчі інформації звертайтеся:

Ukrainian Choral Conductors Seminar 11728-97 Street, Edmonton, Alberta, T5G 2Y1 Canada.
Тел.: (403)474-9774

Марія Дитиняк

Громадський Комітет у Філядельфії
— впаштовує —
СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ
для вшанування
60-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ ОУН І 80-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ та 30-РІЧЧЯ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
сл. п. Степана Бандери
в неділю, 15-го жовтня 1989 р. о год. 4-ій по пол.
в залі УОКЦентру
при 700 Сідер Ровд, Ебінґтон-Філядельфія, Па.

Святочне слово виголосить .... **д-р Аскольд Лозинський**

В мистецькій частині участь беруть:
Солісти: .... **Степан Шкафаровський і Оленка Геймур**
Фортепіяновий супровід .... **Галя Мазурок-Рай**
Декляматорка: .... **Дарка Наконечна**

•

В неділю, того ж дня о год. 10-ій рано в Митрополичому Соборі при Френклін вул. буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА в намірені Українського Народу і ПАНАХИДА за всіх борців впавших за волю України

Комбатанські і молодечі організації запрошуємо з прапорами.

Треба сподіватися, що українська громада Філядельфії і околиці численною участю в Митрополичому храмі і Академії, гідно вшанує впавших борців за волю України.

М. Чуйко очолив Об'єднання Колишніх Вояків УПА ЗСА і Канади

У днях 2-го та 3-го вересня ц.р. в Рочестері, Н. Й., в приміщеннях української католицької церкви св. Йосафата відбувся Xv Загальний З'їзд Об'єднання Колишніх Вояків УПА ЗСА і Канади.

З'їздом, у якому взяло участь 62 колишніх вояків УПА, в тому 5 представників Товариства Вояків УПА ім. ген. хор. Романа Шухевича — Т. Чупринки з ЗСА та Товариства Колишніх Вояків УПА Канади та 45 гостей, провадила президія у складі: Модест Ріпецький, голова і Степан Бабяк, заступник; Марія Ріпецька та Іван Лико, секретарі.

Усний привіт зложили: голова Світового Братства УПА, а рівночасно голова Товариства Вояків УПА в ЗСА Лев Футала та голова Товариства Колишніх Вояків УПА Канади Віктор Новак. Письмові привіти прислали: від Середовища УГВР — д-р Мирослав Прокоп; від Краєвої Управи Братства колишніх Вояків 1-ої УД УНА в ЗСА — Роман Гаєцький, голова і Ярослав Закаляк, секретар; від Головної Управи Об'єднання колишніх вояків Українців в Америці — Осип Труш, голова та Олександер Білевич, секретар та від Станиці Братства колишніх Вояків 1-ої УД УНА в Рочестері — Володимир Мотика, голова та Степан Ольшанівський, секретар.

Господарем з'їзду була Станиця Рочестеру, голова Іван Лялюк. Рочестерцям, членам Станиці, тим, що формально до неї не належать чи належать до Товариства, а також багатьом з-поза „упівської родини", належиться заслужена подяка за весь той труд, який вложили в переведенні з'їзду.

На слідуючу трирічну каденцію вибрано керівні органи: Микола Чуйко, голова; Олександер Білевич і Степан Бабяк, заступники; Марія Ріпецька, секретар; Іван Дмитрик, скарбник; Осип Левицький, референт Суспільної Опіки. Контрольну Комісію вибрано в складі: Катерина Лялюк, Ірена Білевич, Володимир Дашко.

В суботу, першого дня з'їзду, перед і під час вечері, відбулися дві доповіді для учасників з'їзду та громадянства: перша доповідь ред. Євгена Штендери на тему видавничих справ „Літопису УПА"; друга, генерального секретаря УГВР Миколи Лебедя „Найновіші події в Україні". Редактор Штендера дав загальний перегляд пророблені праці (17 виданих томів), торкаючись фінансових, адміністративних та видавничих справ. Згадав про матеріяли до слідуючих 6-ти томів, які, після невеликих викінчень, можуть вкоротці піти до друку. Також говорив про зібрані спомини, які однак потребуватимуть більшого опрацювання. Усіх томів може вийти до 50, або й більше. Редактор Штендера дуже емоційно закликав всіх присутніх взятися до збирання фондів та шукання людей до праці. Згадав про різні проєкти, які на його думку не такі то може і важливі, а знаходять швидку підтримку в громаді. Повторив знану істину, що не записана в історії боротьба кане в забуття. Його доповнив адміністратор „Літопису УПА" Микола Кулик, згадавши про конечність кращого приміщення для переховування книжок. На це також одинока відповідь — більше фондів.

Другий доповідач, Микола Лебедь цікаво представив події, які останньо відбуваються на Україні, цитуючи видання різних організацій чи комітетів. На особливу увагу заслуговує цитата зі статті Василя Барлядяну „Під яким прапором вбивали наш народ", друкувана також у „Свободі" ч. 152 з 12-го серпня ц.р., де говориться про одеського художника, який на підпитку оповідав, як то він, член КҐБ, з групою подібних до нього, переодягнені на вояків УПА, брали участь у всяких звірствах для дискредитації УПА в очах українського народу.

В неділю 3-го вересня, після Богослужень в українській католицькій церкві св. Йосафата та в українській автокефальній православній церкві св. Покрови, були відправлені Панахиди за спокій душ воїнів УПА поляглих за волю України. Під чад Панахиди о. мітрат Федір Коваленко, настоятель УАПЦ сказав, відповідно до часу, патріотичну проповідь.

Після Богослужень всі повернулися на залю, де згідно з програмою далі продовжувалися наради.

Також багато говорилося про створення одної комбатантської організації, тобто поєднання двох існуючих — Об'єднання і Товариства. Голосів „проти" такого об'єднання не було, та були різні „але". Дехто переживає двоподіл, як щось дуже неприродне, інші кажуть, що таке буває і у наших народів, важне щоб була співпраця, а вона у нас, дякувати Богу, є. Дехто побоюється, маючи досвід з інших громадських організацій, що дорогий час і кошти підуть на довгі переговори чи писання статуту і на тому терпітимуть видавничі справи. Дехто питається, чи були в нашій історії випадки, де розділені колись найменш „невинні" організації, сходилися назад? Наука з того, думаємо, повинна бути одна — стараймося на будуче не допоускати до поділів. Не знаємо як справа поєднання буде розвиватися, але хочеться вірити, що спільне видання „Літопису УПА", спільне переведення Світового З'їзду вояків УПА два роки тому в Ню Йорку, присутність голів обох організацій під час нарад на з'їздах (Михайло Бохно на з'їзді Товариства, а Лев Футала та Віктор Новак тепер Об'єднання) віщують дальшу співпрацю.

XV З'їзд ОКВ УПА ЗСА і Канади відбувався на тлі виставки військової меморабілії та української символіки Евстахія Загачевського, якому належиться велика подяка.

М. Б.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в НЮ ЙОРКУ
запрошує Членів й Українське Громадянство
на
доповідь на тему:
ДРАМАТУРГІЯ ГРИГОРА МЕРІЯМА ЛУЖНИЦЬКОГО
яку виголосить
д-р ЛЕОНІД РУДНИЦЬКИЙ
що відбудеться
у СУБОТУ, 14-го ЖОВТНЯ 1989 р. о год. 5-ій вечора в домі НТШ, при 63 Четверта авеню в Ню Йорку між 9 і 10 вулицями.

У Денвері вшановано священика-патріота

У неділю, 28-го серпня ц.р., у просторій залі Лейквуд кантрі клаб зібралася численна, як на денверські маштаби громада, понад 100 осіб, щоб віддати честь отцеві д-рові Павлові Бабякові з нагоди 15-го ювілею його священства.

Отець П. Бабяк

Отець доктор Павло Бабяк народився 31-го січня 1920 року у селянській родині в селі Павлуча Мала, на Поділлі. Народну школу закінчив у рідному селі. Тут він звернув на себе увагу пароха о. Юхновича своїми непересічними здібностями. За посередництвом о. Юхновича наш ювілят дістав стипендію і закінчив ґімназію (середню школу) у Львові. По закінченні середньої школи о. д-р Бабяк студіював різні науки. Згадаю лише три ділянки. Ювілят почав теольоґічні студії у Богословській Академії у Львові, а закінчив у Німеччині. В Америці закінчив бібліотекарський факультет. Студіював теж на філософічному факультеті УВУ. Написав і оборонив докторську працю: „Жидівська проблематика у творах Івана Франка". Ювілят працював у Болдерському Університеті як бібліотекар та професор.

На заклик Патріярха Йосифа, щоб абсольвенти теології прийняли свячення, д-р Бабяк, вже жонатий, іде до Риму, і там 3-го червня 1974 року дістає свячення з рук Патріярха Йосифа. Не приймає окремої парафії. Офіційно працює в університеті, а в годинах вільних від праці займається українською школою у Денвері та допомагає парохові. Дуже гарно розповіла про це Голова Парафіяльної Ради, Ґаєцька-Винар у своєму вступному слові: „Коли б не знайшла потреба у Денвері заступити пароха або допомогти у відправах, отець вже тут, аж із Болдеру".

Головний промовець на цьому відзначенні, мґр Любомир Колтунюк, оповів про життєвий шлях отця д-ра Бабяка. Він говорив, що ювілят був головою редактійної колеґії „Ювілейного Збірника Парафії у Денвері", який фактично є історією парафії. Цей збірник є піонерською працею, яка може послужити прикладом, як можна зафіксувати історію парафії.

Згодом попрошено до слова ювілята, який почав його з гумором. Він говорив, що був „злий", коли довідався, що Парафіяльна Рада, без його відома, приготовила цей 15-ти літний ювілей. Але коли він взяв до уваги те, що був рукоположений, коли йому було 54 роки та свій стан здоров'я, одобрив святкування.

Ювілят оповів, що приблизно рік тому він, на прохання Владики, став парохом у Денвері. Працюючи повні години в університеті в Болдері, який є на 30 миль віддалений від Денверу, та належно виконувати обов'язки пароха через деякий час стало для нього неможливим. „Я старався, але не міг". А тому о. Бабяк просив Владику Іннокентія, щоб Владика звільнив його від обов'язків пароха. „Це є моя сповідь, — сказав Ювілят. — На моє місце прийде тимчасово священик із місцевої, закарпатської парафії о. Йосиф Гачко. Не робіть йому труднощів! Я вже чув слова деяких людей: 'О, ми будемо ходити до римо-католицької церкви, яка є у нашій околиці'". „Сохрани Вас Господи", — сказав ювілят, — щоб ви переходили до інших церков! Ви цю церкву збудували і ви маєте зберегти самобутність української церкви згідно зі заповітом Патріярха Йосифа". До речі, отець Й. Гачко відправляє Службу Божу у нашій церкві українською мовою.

Перед розваговою частиною програми ювілятові вручено два дарунки: годинник та вишивану кольоратку, яку вишила Анна Кравчук. У розваговій частині програми у честь ювілята були чотири пісні, виконані жіночим вокальним ансамблем під дириґентурою Ярослава Нижника і при акомпаньяменті мґр Марії Венжівської. Вірш у пошану ювілята склав парафіянин Володимир Крушельницький, а деклямував Місьо Винар. Наймбільше оплесків дістали діти за спів. „Многаю літа", а особливо Тарас, Місьо і Роксоляна Винарі за спів поеми В. Симоненка „Виростеш, ти сину". Перед закінченням програми кілька слів сказав ново-призначений адміністратор нашої парафії.

На завершення Голова Парафіяльної Ради, подякувала всім, які причинилися до цієї успішної програми.

Олександер Лиско

У РИМІ ЗУСТРІЛИСЯ Папа Іван Павло II та Архиєпископ Кантерберрі Роберт Рансі, провівши чотири дні на розмовах, обіцяючи об'єднати їхні довго розділені Церкви. Одначе обидва заявили, що об'єднання в цьому часі не передбачається з уваги на те, що Анґліканська Церква дозволяє на висвячення жінок до єпископського стану включно, а Католицька Церква цілковито відкидає таку можливість. Все ж таки обидва духовні провідники виявили надії на такі можливости в майбутньому, хоча обидва не є спроможні вирішити вище згаданої проблеми.

ОДНА З НАЙБІЛЬШИХ компаній виробництва телевізій, Зеніт, продала своє виробництво комп'юторів, з якого мала прибуток 1,4 біл.дол. минулого року, найбільшій компанії у Франції, Ґруп Булл, за 635 міл. дол. Це стало великою несподіванкою для деяких аналітиків, але більшість з них передбачала цю велику трансакцію, спостерігаючи фінансові труднощі цієї компанії за останні три роки. „Щоб бути успішною у 90-их роках треба бути ґлобальною, як Ай-Бі-Ем, Епл, Компак, якою також збирається стати фірма Булл", — сказав аналітик Вілліям Лемпесіс.

Д-р Василь Блавацький...

(Закінчення зі стор. 2)

повідомив поліцію, щоб прийшли забрати собі „подарунок з отрутою", як небажану посилку, чим вибив з рук поліції протекст, під яким вона мала його арештувати.

З вибухом Другої світової війни д-р В. Блавацький допоміг перебрати по селах Сяніччини і округи самоуправу в наші руки і далі продовжував свою громадську працю, як в Лемківському Союзі Кооператив, „Сільському Господарі", Українському Освітньому Товаристві і т. д. Він зреорганізував хори і точно й совісно виконував кожний навіть найдрібніший громадський обов'язок. Організував допомогу для наших полонених, колишніх вояків польської армії. Був безпретенсійним, вільним від усяких від'ємних амбіцій і упереджень, сповнений самовідречення із природи добрим. Був він першим українським старостою, поки німецька влада не завела своїх порядків.

Його, як і кожного національно свідомого українця, тривожило заворожене сліпе коло нашої національної дійсности. Із своїми друзями праці розважав не раз прояви нашого сучасного національного життя, шукаючи розв'язки проблеми. Д-р В. Блавацький вірив у здорову конструктивну силу народу, що вона зможе повернути стихію в рівне, чисте русло творчої праці.

Д-р Василь Блавацький загинув трагічною смертю 20-го березня 1944 року на 55-му році свого молодого ще трудолюбивого життя. У смутку залишив дружину, двох синів і дочку. Дружина його після Другої світової війни переїхала до Канади, поселившись в Едмонтоні, де й померла 25-го червня 1965 року.

У неділю, 14-го травня 1944 року, сяніцька церква виповнилась по береги. Перед тетраподом зібралося духовенство з апостольським адміністратором о. М. Малиновським у проводі. Церква горіла рясним світлом серед сяйва квітів, що символізували червону калину. Так молилися в Сяноці 45 років тому сини українського народу за вічний спокій душі трибуна — оборонця автохтонних жителів західніх українських етнографічних земель.

Ті, хто вийшов з тих земель, повинні брати приклад від д-ра Василя Блавацького — неструдженого діяча та організатора сьогодні розп'ятої Лемківщини. Так треба працювати спільно для добра свого народу, працювати для об'єднання, а не для роз'єднання і розбиття і так вже змалілого нашого острівця на чужій, хоч приватній землі.

Вихідці з тих теренів, на яких працював д-р В. Блавацький, які опинилися в останніх роках під окупаційною владою Польщі, повинні один одного шанувати, бути один до одного толерантними, вирозумілими — такими, яким був покійний, що найкращу частину свого молодого життя віддав для покращання жителів Лемківщини.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
св. п. МАРІЇ КОЗНАРСЬКОЇ

на Фундацію Енциклопедії України зложили 180.00 дол.; в тому по 20.00 дол.: Білик Любомир і Люба, Зелез Володимир і Ярослава, Колцьо Володимир і Евгенія, Крижанівська Марія, Омецінський Зенон і Ізабелля, Омецінський Омелян і Марія, Семків Марта і Леся, Холєвчук Марія; по 10.00 дол.: мґр Домбчевський Роман і Люба, Лаба Стефанія.

— • —

Опечаленій Родині пересилаємо щирі вислови нашого глибокого співчуття.

ЖЕРТВОДАВЦІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого ТАТА
бл. п. СТЕПАНА ПЕТРЯНИКА
буде відслужена
ПАНАХИДА
в неділю, 8-го жовтня 1989 року після Служби Божої, яка починається о год. 11-ій, в церкві св. ап. Петра і Павла в Ґлен Спей, Н. Й.

Про молитви за спокій Душі Покійного просять:

доньки — ГАННА СТРУТИНСЬКА з мужем АЛЕКСАНДРОМ
НАТАЛІЯ ЧУЙКО
і внуки

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 3-го жовтня 1989 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідо

бл. п.
ДМИТРО ПОТАШНИК

ПАНАХИДА — в середу, 4-го жовтня 1989 року, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Marrocco, 326 Parker Ave., Clifton, N. J.

ПОХОРОННІ відправи в четвер, 5-го жовтня 1989 р. о год. 9-ій рано в церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а опісля на цвинтар St. Mary's, Lodi, N. J.

У глибокому смутку:

дружина — ОЛЬГА
дочка — МАРІЙКА ШЕПАРОВИЧ з мужем ЮРІЄМ
син — МИРОН ДОМАРАДЗ з дружиною МАРІЄЮ та дітьми ДАНОЮ і МИРОНОМ
сваха — МАРІЯ ШЕПАРОВИЧ

Ділимося сумною вісткою, що дня 2-го жовтня 1989 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж і Батько

бл. п. д-р вет.
ВОЛОДИМИР КОПАЧ
уродж. 6-го серпня 1910 р. у Львові

ПАНАХИДА в середу, 4-го жовтня 1989 р. о год. 7:30 веч. в Senko Funeral Home 213-215 Bedford Ave. corner North 5th St., Brooklyn, N. Y.

ПОХОРОННІ обряди відбудуться в четвер, 5-го жовтня 1989 р. о год. 9:30 ранку у церкві св. Духа, Бруклин, Н. Й. на цвинтар Holy Cross Cementery, N. Arlington, N. J.

В тяжкім горі і смутку залишив:

дружину — ІРЕНУ
доньку — МАРТУ
та ближчу і дальшу Родину в Америці, Канаді, Польщі і в Україні.

В Чикаґо відбувся український фестиваль

Українці чикаґської метрополії, як також багато неукраїнців з цікавістю чекали на традиційні Українські Дні, що їх кожного року організує УККА, Відділ Іллиной.

Уряджения такої імпрези вимагає дуже багато праці, цілого штабу відданих працівників, точного плянування, поважного фінансового вкладу.

Українські Дні — це імпреза на якій зустрічаються люди, що не бачилися роками. Тут приходить наша молодь і дітвора, що бачить, як росте й могутніє українська ґромада, це добрий спосіб показати сусідам, а в першу чергу політикам, „Юкі повер" та спонукати їх більше числитися з нами. Сьогодні, коли чим раз більше приїздить наших рідних, відвідувачів з України, Українські Дні — це гарна нагода показати їм, що ми не відчужилися, не розплилися в чужому морі, а живемо далекою, а так близькою Україною та як можемо поширюємо між американським довкіллям правду про неї, по її політичні амбіції та про її красу.

Тогорічні Українські Дні — 89, 17-ті з черги, відбулися в Сміт Парку, що міститься в серці Українського Села — української околиці, зараз коло українських церков, шкіл, молодіжних організацій, музеїв, фінансових установ і ресторанів.

Через ніч виросла на розлогій площі оселя з шатрами, станками, кухнями, великою сценою із системою озвучення.

В суботу, 9-го вересня, важкі чорні хмари зависли над площею та надіями організаторів. Весела музика дещо прояснила атмосферу, грізні хмари кружляли мов зграї птахів та час від часу покроплював дощ, який таки не встиг настрашити та розігнати відносно численну публіку, що подивляла мистецьку програму та з запалом випробовувала продукти різних кулінарних станків.

В неділю, 10-го вересня, цілий день світило ласкаве сонце та вже від полудня цілі річки людей почали напливати на площу і витворилася специфічна фестивальна атмосфера.

Інтенсивна, різноманітна мистецька програма була на високому рівні. Виступали позачикаґські артисти й мистці та місцеві таланти. Програмою вела популярна Марійка Чичула, яка прекрасно вив'язалася із свого нелегкого завдання, за що їй належиться признання і щира подяка. Протягом суботи й неділі відбулися три концерти. Багато радости й щирі оплески збирали діти, члени Школи Українського Народного Балету при осередку СУМ ім. М. Павлушкова в Чикаґо і Школа Українського Народного Балету „Іскра", „Чайка" і „Світанок" при парафії св. Йосифа.

Завзяття, ентузіязм і не мала кількість вроджених талантів були великою насолодою для глядачів, а в першу чергу для щасливих родичів, дідів, братчиків, сестричок і приятелів. Приємно було почути популярне сопрано Ганни Маринець, що обдарувала публіку загально улюбленими піснями. Присутні вітали рясними оплесками відомий квартет „Лідан", скріплений спонтанним і непляновaним виступом прекрасного сопрано милої гості з України, яка своєю поставою і голосом полонила публіку. Правдивими перлинами програми фестивалю були балетні ансамблі сумівського танцювального ансамблю „Україна" під мистецьким керівництвом Евгена Літвінова та Танцювального Ансамблю „Громовиця" при парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, під мистецьким керівництвом Роксани Дикої-Пилипчак. Обі ці, широко відомі мистецькі одиниці, гармонійно себе доповнюють, мають свій характер і стиль та могли б бути прикрасою не одної великоміської сцени. „Україна" своєю могутністю, спонтанністю і дисципліною, а „Громовиця" своєю елеґантністю і граціозністю тримали дуже численну й ентузіястичну публіку в постійному захопленні й збирали заслужені бурі оплесків. Чикаґська публіка вже не раз чула вокальне тріо „Троянда" з Торонта в складі: Михайло Курій, Лавра Прокопович — альто і Орися Лубинська — сопрано. Степан Шкафаровський, соліст нюйоркської опери й сходяча зірка на співацькому сузір'ї щедро захоплену публіку своїм голосом і інтерпретацією улюблених українських пісень.

Українські Дні — 89 відвідали стейтовий секретар і кандидат на посадника Джім Едґер і П. Батлєр „алдермен" української околиці, які вітали зібраних та підкреслили вклад української громади в розвиток культури етнічних груп.

За успіх цілої імпрези належиться признання і подяка Імпрезовому комітетові під проводом інж. Ореста Бараника. Всім тим, які працювали на славу української громади, належиться щире спасибі.

М. Х.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — „Тиркіш Павер" С.К. 4:1

Після серії товариських зустрічей, в яких провідник дружини Стефан Коваленко, випробовував нових футболістів, в неділю, 17-го вересня ц.р., УСК відбув перші лігові змагання з турецьким футбольним клюбом, з яким виграв високим вислідом 4:1. Якщо йдеться про згадані товариські зустрічі, то в них наша дружина здобула такі висліди: 20 серпня ремісувала з клюбом Іст Бранзвик 2:2, 27-го серпня виграла з Ню Бранзвик, Н. Дж. 2:0, 10-го вересня ремісувала з Сілвер лейк 3:3, 12-го вересня зазнала поразки з Квінс Юнайтед 0:1.

У звітових змаганнях УСК виявився вповні підготованим до сезону клюбом, який дальше виступатиме в 3-ій дивізії Космополітальної ліґи. Вже до перерви наші футболісти вели 3:0, що його здобули Сантос, Коваленко і Гупало. В другій половині при рівнорядній грі обидві дружини теж здобули рівнорядні ґолі. Після того, як Роман Гупало підніс вислід до 4:0 суперники зуміли здобути свого почесного ґоля, встановивши кінцевий рахунок 1:4 для УСК-у. В складі УСК-у виступали: Марсело, Отто, Валдовіно, Джак, Сабаляйскас, С. Коваленко, Павльо, Вілсон, Єске, Д. Сантос, Гупало, Нуч, Літевський, Нюгоф, Елісон, Сільва, Роча, Аяла, Марсіо. Провідник і тренер Стефан Коваленко.

УСО „Тризуб" — „Баєрн" С.К. 2:3

В неділю, 17-го вересня ц.р., „Тризуб" відбув другу з черги в цьому сезоні зустріч, в якій цим разом з німецьким клюбом „Баєрн" програв мінімальним вислідом 2:3. В цих змаганнях наші футболісти мали технічну перевагу, але суперники виявилися завзятішими і більш наполегливими в грі, завдяки чому зуміли вирвати цю перемогу. Слабо теж заграв наш воротар, який зробив дві грубі помилки, що закінчилися ґолями. Вже в другій хвилині наша дружина вела 1:0, що його з гарної акції нападу здобув В. Діксон. Одну хвилину пізніше німці провели контрататаку, яку закінчили вирівнянням рахунку 1:1. Ще перед перервою „Баєрн" успішно використали корнеровий коп, з якого здобули ведення 2:1. Після перерви „Тризуб" перейняв ініціятиву і в 48-ій хвилині створив під воротами „Баєрн" критичну ситуацію, але м'яч із стрілу Діксона пролетів понад поперечку воріт. В 65-ій хвилині німці піднесли вислід до 3:1. Вислід зустрічі устійнив Фанфаро, який з карного стрілу здобув для „Тризуба" чергового ґоля. Резерва „Тризуба" програла з резервою „Баєрн" 0:2.

УСО „Тризуб" — „Амеріка" С.К. 6:3

В чергових першенських змаганнях Мейджор дивізії пенсильванійської ліґи, що відбулися в неділю, 24-го вересня ц.р., „Тризуб" здобув цінну перемогу з клюбом „Амеріка". До цих змагань наша дружина виступила в значно підкріпленому складі з новим воротарем М. Ґамбоя та досвідченими спортовцями Г. Чином і І. Вамбахом. На протязі тієї зустрічі „Тризуб" мав значну перевагу, хоч ще дещо позначилися незіграність новобранців з рештою дружини. Ведення для „Тризуба" 1:0 здобув Фарфаро у 8-ій хвилині. В 15-ій хвилині суперники вирівняли 1:1. Після дальшої швидкої і цікавої гри в 25-ій хвилині МекВілліямс з вільного стрілу здобув для нашої дружини ведення 2:1. Цей же футболіст в 30-ій хвилині встановив вислід половини — 3:1. Образ гри не змінився й після перерви. Вже в 50-ій хвилині оборонці „Амеріки" підкосили змаґуна „Тризуба" на карному полі і суддя призначив карний стріл з якого Фарфаро підніс рахунок до 4:1. В 60-ій хвилині заіснувало непорозуміння під воротами „Тризуба", в якому Фраєт замість воротареві післав м'яч у власні ворота — 4:2. Кілька хвилин пізніше суперники несподівано закінчили свою контратаку черговим ґолем 4:3. В кінцевій фазі зустрічі на початку МекВілліямс, а пізніше Діксон, остаточно устійнили вислід зустрічі 6:3.

Резерва „Тризуба" перемогла резерву „Амеріка" вислідом 2:1. Голі для „Тризуба" здобули Форостяк і Дармоґрай. Чергові змагання на „Тризубівці" відбудуться з клюбом „Копа 82" 22-го жовтня ц.р.

Я. К.

УСВТ „Ч. Січ" — Галедон С.К. 1:0

В неділю, 24-го вересня ц.р., відбулися гри другої рунди 1-ої дивізії Ґарден Стейт ліґи. „Ч. Січ" зустріла у себе в дома клюб Галедон в складі якого виступають кілька колишніх професіоналів, між іншими — два футболісти з відомого в ЗСА „Космос". Велика більшість спортовців цього клюбу це черкеси, вихідці з СССР. Якщо йдеться про перебіг цих змагань то пройшли вони на нижчому рівні. „Січовики" виступили без кількох чільних футболістів (Джонса, Куцини, Конті), які з різних причин не змогли взяти участі в ігрі. Не зміг через серйозну контузію коліна, в минулому тижні, виступити в грі Ромійо, який цим разом виконував ролю асистента тренера. Отже, наша дружина грала в десятку і, не зважаючи на згадані труднощі, подолала суперників, хоч і мінімальним вислідом 1:0. В повному складі цей вислід був би значно вищий. Суперники виявилися тільки тінню колишньої слави, вони заавансовані технічно, проводили гарні й продумані акції, але якщо йдеться про швидкість і фізичні сили то під цими оглядами не витримують критики. Єдиного, переможного ґоля для „Ч. Січі" здобув Сабрій з подачі Борука. Чергові змагання у себе на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" має визначені в слідуючі неділі: 8-го жовтня „Кікерс" Трентон, 22-го жовтня „Вісла" С.К., 12-го листопада „Гейзлет Гиррікейнс" С.К.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Дворський, Науменко, Брієнза, Муніз, Я. Твардовський, Сабрій, Василак, Борук, Торій.

Ю. Семенко першуном шахового турніру Мюнхену

Як і вминулих роках, в 1989 році відбулися шахові першенства в столиці Баварії, Мюнхені в різних вікових групах. Приємно, що честь українських шахістів гідно захистив в цьому турнірі відомий наш шахіст, автор і політичний діяч Юрій Семенко. Виступивши в клясі сеньйорів Юрій Семенко здобув перше місце, грамотою датованою — 28 липня 1989 року.

Ґратулюємо нашому бравому переможцеві!

(от)